

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

BU-AMEMA.

Gefe dels insurrectes argelins.

CA-MACHADAS.

Lo Sr. Camacho devia tenir i' imaginació bruta y donarli una purga. No d' altra manera 's compren la diarrea de projectes que ha presentat al Congrés, per salvar la situació de la Hisenda.

Y segons diuen los que hi entenen, ja'estém salvats, y 'ls que no estigan contents ja tenen ordre de anar á l' Hospici, si es que no volen pagar contribució ni tribut de cap mena.

Lo nostre ministre de Hisenda fá lo que fan tots los ministres del ram. Cassan ab ram: ab uns quants reclams y unas quantas vergas de vésch, no passa aucell que no s' hi enganxi.

La noticia més important que 'ns dona es que necessita pels gastos de l' any la friolera de 782.995,225 pessetas, sense rebaixarne ni un ral, ó com si diguessem uns 10 duros per barba, sense contarhi lo que 's paga als Ajuntaments.

La manera de recullir aquestas pessetas es lo de menos: han de sortir d' entre la pell dels espanyols, y creguin que apretarán los corgols fins que rajin.

Los projectes del Sr. Camacho forman una série de riatllas y plorallas.

Per un costat diu que rebaixa la contribució territorial fins al 16 per cent, y per altra costat aumenta la contribució industrial y la de consums, y 'n crea algunas de novas.

Ab la má dreta rebaixa 'l desquiento dels empleats y classes passivas, y ab la má esquerra 'ls carrega totas las contribucions, al igual que al resto dels espanyols.

Embarateix los sellos y 'l tabaco, y posa un tribut sobre la sal.

Es á dir: ensabona als espanyols ab aygua tebia, y aixó 'ls consola; pero desseguida agafa la navaja, 'ls afayta á repél y 'ls crucifica.

Tal com está projectat, los espanyols pagarem la contribució territorial, la contribució industrial, la contribució de consums, un impost sobre l' explotació de las minas, un altre sobre las cédulas, un altre sobre paper sellat, un altre sobre 'ls drets reals, y un altre sobre la sal, y alguns altres mitj amagats pero que també punxan.

Total vuit contribucions y pico, ó com si diguessem vuit plagas.

A Egipte no 'n ván tenir més que set sense poder soportarlas.

Ab aixó ajéguinse boca terrosa, y si no poden alsarse, may més, prenguin paciencia.

Lo més bonich dels projectes de 'n Camacho son dos pensaments.

L' un d' ells será un consol per l' industria; y l' altre, qu' es molt salat, acabarà per obligarnos á prescindir de la sal, y aixó que som espanyols.

Reparin que mentres per una part carrega 'l Sr. Camacho la contribució industrial, per un altre vol rebaixar los drets arancelaris.

Es á dir: als que treballan y produheixen tracta de fastidiarlos per activa y per passiva.

L' industria nacional, privada dels elements poderosos ab que conta l' industria estrangera, privada de capitals y de bons governs, sense medis de comunicació y de transport fácils y baratos, sense aquella intel·ligència de la administració pública qu' es la forsa principal de la iniciativa particular, se troba abtuda y malaltissa.

Los metjes que entenen la seva malaltia, aconsellan que estiga bèn recullida, que no la toqui cap mal ayre; que s' alimenti gradualment, y que 's reforsí de mica en mica.

Pero vé 'l Sr. Camacho y de primer antuvi obra 'ls balcons de bat á bat, y en lloch de donarli caldo l' hi aplica una sangria.

Si no la mata la competencia estrangera, que la mati un augment de contribució.

La contribució de la sal es lo pensament més punxagut que ha passat may pèl magí de cap ministre.

Las donas dirán: —Contribució de la sal! Es á dir que per tirar un pessich de sal á l' olla, haurém de pagar un tant al govern?

No, senyoras. Lo pago de la sal no 's computará per

la sal que 's gastí, sino pèl lloguer que 's pagui al amo de la casa.

—Pero ¿qué tè que veure 'l lloguer ab la sal? preguntarán vostés.

—¿Qué tè que veure! Precisament aixó es lo més salat d' aquest projecte.

No ho fassan corre; pero 'l Sr. Camacho ha averiguat que 'ls habitants dels primers pisos gastan més sal que 'ls que viuen sota terrat.

—Aixó no es cert.

—Si senyors: las familias acomodadas vesteixen millor que las que no 'n son, y per consegüent tenen més brillo, ó com si diguessem més salero.

Aquest haurá sigut lo càlcul del Sr. Camacho.

De més á més tracta de convertir á la Deuda.

Los capellans y missionistas están desesperats, porque diuen que aixó de convertir es de la seva exclusiva competencia.

Un reverendo 'm deya:

—Y diuen que tracta d' estolviar 100 milions de pessetas. ¿Qué volen que l' hi diga! Ab aquestas conversions no hi crech.

Un' altra idea es la de suprimir totas las rifas.

Es á dir, entenémnos: totas menos la nacional.

Las rifas que serveixen per contribuir als gastos de alguns establiments benéfichs; las rifas petites de mitj ral, y dos rals bitllet, quedarán suprimidas.

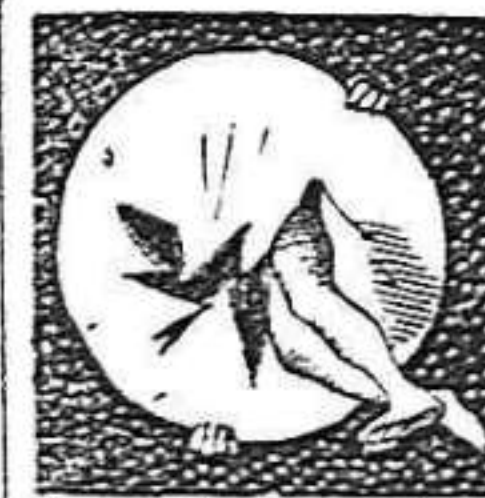
En quan á la loteria, quals bitllets varian desde tres pessetas á cent duros, la loteria qu' es causa de tantas desgracias en las familias; aquella loteria quals productos se 'ls queda l' Estat, sense participarne ni 'l malalt, ni l' orfe, ni l' invàlit, aquesta loteria subsisteix, y 'l ministre espera que creixerá, arrencant totas las otras que l' hi feyan sombra.

¿Qué volen ferhi!

La loteria nacional ha de subsistir, may siga sino per una cosa: per demostrar que ab aquesta série de ca-machadas á tots los espanyols nos haurá tocat la grossa.

P. K.

A PAS DE BOU.

¿UE no veuen de quin modo matan lo temps los pares de la patria?

Desde que son á Madrit han parlat de tot, menos de lo que interessa.

Lo Congrés sembla talment una d' aquellas assembleas de sabis que 's congregan de tant en tant, y que,

després que s' han juntat y préss possessió dels sillons, se miran los uns als altres y no saben perque s' han reunit.

Ja diuen que «las cosas de palacio van despacio»; pero sens dupte de cap palacio van tant poch á poch com las del palacio de las Corts.

**

Després de mil batussas y estiraganyadas, vá acabar-se la discussió de las actas.

Lo qual es lo mateix que si diguessem: després de gastar molt sabó y perdre molt temps esbandint, vá rentarse la roba bruta sortida dels colegis electorals.

Y encare no tota vá quedar neta: falta netejar la més carregada de tacas, que ha de passar á mans de unas bugaderas dotadas de més talent ó de més recursos, perque vejan si la poden posar en estat de servitut, ó, quan no, perque diguin clá y llis que no es aprofitable.

Lo Govern.

¿Quí la té de rentar?

Lo Govern.

¿Qui paga 'l sabó?

Sembla que hauria de ser lo Govern també; pero no es aixís: lo sabó 'l pagan los espanyols.

Es en extrém lamentable que s' haja de rentar roba que s' ha embrutat per gust; pero es molt més llastimós encare que haja de pagar los gastos aquell que no hi té cap culpa.

Aixó de que 'ls governs permetin en las lutas electorals aquestas trampas, aquestos jochs de mala fé que després han de dar un treball inútil al examinar las actas, té molt poca gracia, si es que 'n té alguna.

¿No seria millor que no 's permetés que las actas s' embrutessin, y aixís no n' entraria al Congrés cap de bruta?

¿No fora més senzill y económic fer rentar las mans dels que volen tocar actas, que rentar aquestas després que las han embrutadas tocantlas?

Vostés sens dupte pensarán aixís; pero 'l Govern, y 'ls candidats sobre tot, pensan d' una altra manera.

¿Perqué?

En primer lloch, la honra de ocupar lo siti de representant de la nació val la pena de que un fassa qualsevol sacrifici, encare que siga raspar xifras, canviar noms, omplir las urnas de papeletas, falsificar firmas y otras miserias per l' estil.

Després d' aixó, encare que 'l poch asseo del acta haja, per forsa, d' inspirar repulsió, sempre hi ha la esperansa de que, fregant y ensabonant, fugiran ó 's dissimularán las tacas y un quedarà, després de tot, tant net y tranquil com si no hagués may trencat cap plat ni cap urna.

Y en últim resultat, suposant que 'ls *quita-manchas*, ó bugaderas ó lo que sigan, no pogan ó no vulgan fer passar l' acta bruta, quan ménos ja s' ha conseguit una cosa: cridar la atenció, ferse cert nom, y obrirse camí per una altra vegada. En materia de Congressos, com en tot lo demés, la perfidia mata la cassa.

Lo Govern á tot aixó hi fá 'ls ulls grossos perque si hē moltes vegades ell es qui carrega ab la feyna y 's posa en mal lloch davant de un dels candidats rivals, altres cops ab una petita ensabonada fá passar un acta may siga sino de rellisquentas y 'l benefici, més que per ningú, es per ell.

Després de la discussió d' actas, vé la de la contestació al Mensatge.

Aquí la cosa s' vá complicant. Fins ara tot han sigut tiros aislats y petites escaramussas: ab la discussió del Mensatge la polémica pren un aspecte més serió y formal.

Are es cosa de sentir als conservadors queixantse de que 'ls hajan expulsat del poder, afirmant que may haviam anat tant malament com are, que la fusió es un mónstruo sense cap ni peus, que 'l dia que la patria estigui á punt de caure en l' abisme que l' hi están obrint los fusionistas, ells la detindrán ab los seus brassos pera salvarla d' un cataclisme, etc., etc.

Allí 'l Govern se felicitará de que 'ls senyors Cánovas y companyia siguin á la oposició, lo qual demostra que ja no son al poder, declarant que 'l país está tant content dels conservadors, que voldria que tots se 'n anessen immediatament al cel, y que si Déu no es del parer del país y permet que 's quedin á la terra, es probable que permeti també que passin bastants anys en los banchs de la oposició.

En tot aixó transcurriran dias y més dias. Som á primers de Novembre; las Corts varen reunir-se á mijos del mes de Setembre y ¿qué han fet?

Res. Feyna de safreig: ensabonar, murmurar y esbalotar ab més, ó ménos gracia.

¿Y las reformas? ¿Y las lleys que 'l país espera?

Calma, calma: de tot arribará l' hora. Lo que importa es assentarse hē al puesto, fer glatir als nous dinástichs, y comensarse á disposarse per preparar-se á fer alguna cosa.

Mentres tant lo temps vá passant, lo Govern cobra y 'l país... paga.

FANTÀSTICH.

L' igual que 'ls anys anteriors publicarem l' *Almanach de la Campana de Gracia* pera 1882.

Y seguint la costum de cada any, tenim lo gust de convidar á tots los nostres col·laboradors, agraïnt per endavant als que 'ns favorescan ab sos treballs, ja sigan en prosa, ja sigan en vers, que podran remetre 'ns fins al dia 15 del corrent mes.

Al veure que uns quants caballers particulars s' han prés lo treball de fer aquí á Barcelona 'l cens del partit democrátich gubernamental, alguns dels nostres amichs nos preguntan:

—¿Faria 'l favor de dirnos qu' hem de fer?

Ab pocas paraulas vaig á contestarlos.

Nosaltres no volém inscriure 'ns en lo cens: en primer lloch perque 'ls que tractan de ferlo s' han elegit á si mateixos, y segona y principalment perque no podém admetre l' existencia de democratas *ab cartilla*.

Es llastimós lo que passa en la reunió del Comité progressista-democrátich.

Lo partit que volia unir á tota la democracia s' descompon y 's desfá.

Volia fer un capdell y l' encetall se derriteix: per fi s' ha vist que l' encetall era un manyoch de neu.

¿Cóm no havia de derretirse!

Tots los democratas progressistas regoneixen los mateixos principis.... al ménos aixís ho diuen.

Tots regoneixen la mateixa conducta.... al ménos aixís ho asseguran.

Però comensan á discutir, y á las primeras paraulas no s' entenen.

Los uns volen seguir procediments benévols, los altres volen anar á cops de puny.

Los uns acumulan la pólvora y 'ls altres la mullan.

Los uns encenen lo foch y 'ls altres l' apagan.

Tal es l' estat del partit.

Mentres tant en Martos ja se n' ha separat, y en Ruiz Zorrilla y en Salmerón, gefes dels que quedan, fins y á tant que també arribi per ells dos l' hora de barallarse, s' están á Paris, fent veure que conspiran.

Y efectivament... conspiran á la ruina del seu partit.

Desenganyarse: no es la unió ficticia lo que fá la forsa de un partit polítich: es l' unitat.

Mentres tots los democratas no tinguem la vista fixa al mateix punt, mentres no marxem tots al mateix compás, tindrem Sagasta y Cánovas y Cánovas y Sagasta per molt temps.

En la discussió del mensatge los neos ván disparar los primers tiros.

Lo Sr. Pidal vá sostenir una esmena defensant al Papa, á la Iglesia y á las honradas massas.

Los conservadors van votar ab ell.

Aquest es lo fi de molts calaveras: quan se fan vells se posan mitjas negras d' están y passen lo dia á l' iglesia.

Lo Sr. Ortiz de Zarate, qu' es un carlí encare més bragat, vá fer unas profecias que ni las de Sant Vicens Ferrer.

Segons ell, lo príncep Napoleon vá morir á mans dels zulús perque 'l seu pare havia contribuït á la unitat d' Italia; per la mateixa rahó Victor Manuel vá morir jove (Als xeixanta anys); y per haver regonegut l' unitat de Italia vá ser destronada D.ª Isabel II.

Tot aixó devia dictarli l' Esperit sant.

Després lo mateix diputat vá afirmar que la política del actual govern nos conduheix á la República.

Sobre aquesta apreciació suprimeixo 'ls comentaris. No faré més que recordar aquell ditxo catalá: «Devegadas los boigs fan bitllas.»

A Bascia (Italia) hi havia un rector que s' deya Antonini, y una nená molt guapa filla de un tal Arvio. La nena y 'l rector s' entenian, y d' aquestas inteligencias vá resultarne un gran compromís per ella.

—¿Cóm ho arreglarém? deya la nena consternada; y 'l rector l' hi doná entenenent de seguirlo fins á un convent, ahont ocultar lo fruit d' aquell amor sacri-lech.

Lo pare de la minyona 'ls segueix, los alcanza y 's llansa sobre 'l rector: aquest se triu un punyal y exten al pare ofés mort als seus peus.

¿Qué tal? ¿Qué 'ls sembla aquesta escena?

Després de la *Favorita* al Liceo s' ha cantat la *Luzcrezia*. Gayarre vá estar sublime, y la Cepeda admirable. Lo públich no vá cessar de donar mostrás del seu entusiasme.

Avuy, segons diuen, se cantarà l' *Aida*, en la qual sentirem á alguns artistas qu' encare no han debutat.

Al Principal ha comensat á treballar la companyia dramática que dirigeix lo Sr. Catalina. Lo celebrat actor no ha perdut res ab los anys; al revés, ha guanyat encare. La companyia molt igual y las obras qu' exerceuta surten molt ajustadas.

Sempre hi ha al Principal més armonia qu' en lo camp progressista democrátich.

Una recomenació:

S' ha publicat una edició del *Quijote* que no val més que una pesseta. Es un tribut que la baratura rendeix al rey dels escriptors espanyols.

Per convence's de aquest portento no cal més que dirigir-se á la libreria de 'n Lopez. Enviat á fora val un ral més, á causa del franqueig.

Lo Dr. Sunyer y Capdevila (menor), que viu á Figueras, Plasseta, 13, 1.er, ha importat de Alemania un aparato de ventilació pulmonar pel tractament y curació de las malalties del pit. Es un procediment que ha donat molt bons resultats en lo tractament de las tisis en son primer periodo, y en totas las afeccions pulmonars en general.

Lo senyor Sunyer vol que 'ls ciutadans tingan bon pulmó, per cridar quan siga hora: ¡Viva la Rep....

En fi, al seu dia ho sentirán.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Lo rector de Rubí vá al·lrotarse l' altre dia contra un mestre protestant que s' ha establert en aquell poble. Desde la trona l' hi negá l' aygua y 'l foch y digué que incorrián en pecat mortallos que l' hi duyan los noys á l' escola y fins los qui l' hi llogavan casa. Conseqüencia d' aquestas predicacions vá ser que l' endemá una cáfila de bai ets apedreguessen l' escola del mestre protestant. Aquest vá donar una conferencia per vindicarse; l' arcalde, conegut per Cul d' or, després de donar l' permis, vá prevenir al amo del local que no obrís las portas per ningú; pero 'l segon arcalde vá revocar aquesta ordre, y las portas van obrirse, vá darse la conferencia, y més de 25 pares, per protestar contra las intemperancias clericals, van fer inscriure als seus fills á l' escola protestant.

Lo vicari de Jorba, després d' excomunicar entre altres periodichs á la *Campana de Gracia*, vá insultar al mestre dirigintli paraulas molt ofensivas. Es natural; l' enemich pitjor dels explotadors, es l' instrucció.

Lo rector de Gelida ha predicat desde la trona: vá dir que 'l millor remey contra la filoxera consistia en anarse'n en pelegrinació á Montserrat. Després vá assegurar que si á Fransa tenen la filoxera era conseqüencia de la seva forma de govern y en just castich de la Providencia. ¡Pobre rector de Gelida! ¿No imagina que la filoxera no pot ser enviada per l' Altíssim? Calculi sino que si 's generalisès, los capel'ans no podrián dir missa, per falta de ví.

CONTESTACIÓ DEL VIU AL MORT.

Amich jamay olvidat:
Vaig rebre la teva carta,
y si franch háig de parlarte,
vá ferme certa fredat.
Jo ja havia sentit veus
de que 'ls morts enrahonavan,
feyan ruidó, votavan
y anavan á estirar peus;
pero en lo llarch temps de viure
que porto, anant d' alá á assí,
may havia sentit di
que hasta poguessen escriure.

De tots modos, vá xocarme
la amable invitació teva,
y á fé no fou culpa meva
si al últim vaig refredarme.
¿Cóm havia de venirhi
aquí, á un lloch tant apartat,
estant en tant mal estat
lo camí del cementiri?
Suposo, amich calavera,
que no 't daras per ofés.
Y comprendras que té pes
aquesta excusa sincera.

Molt gust m' hauria donat,
en aquest lloch solitari,
parlar dels estranys desvaris
de la nostra societat.
Perque, noy, ab los embulls
que 'l temps ha forjat ab manya,
tenim a la nostra Espanya
casi sense cara ni ulls
Quan tu 't vas deixar de viure
deyas que feya plorar.
¡Si la poguesses mirar!
Ara casi bé fa riure.

Segons veig, ja vas saber
que en Cánovas y comparsa,
després de molt defensarse,
ván se expulsats del poder.
Ja vá se una sort ben clara,

pués á arribá á durá més nos deixan sense calés y sense nas á la cara. Després vá pujar la colla que 'n diuhen dels fusionistas, uns xicots vius y bromistas que temps há rondavan l'olla. Ells han promés que 'ns darán felicitats á cabassos, fent treballar tots los brassos, abolint y reformant. Diuhen que tothom podrà anar ben tip y ben net. tení una torre al Putxet y bons quartos per gastá; que lo antich se farà trissas, que tots nos enriquirém, en fi que aviat lligarém los gossos ab llangonissas.

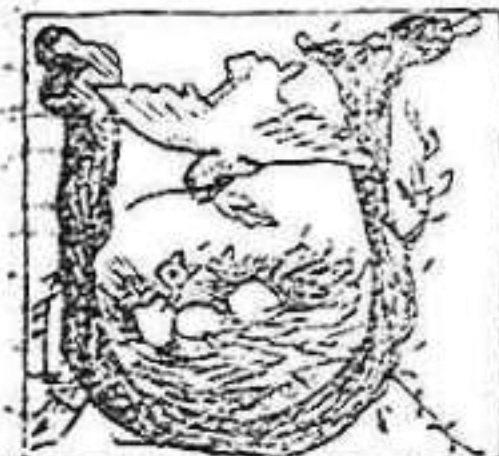
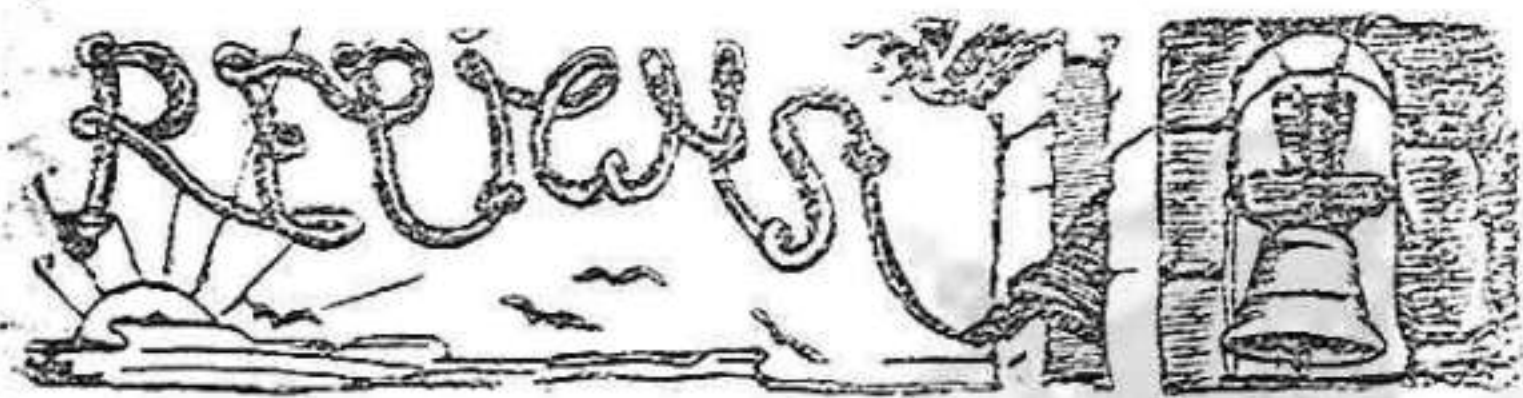
Per ara sols te diré que aixó está moit plé de fum, y que si aviat no fá llum lo Govern, no veurém re. Sembla que molt prompte 's vol posá 'l llibre-cambi, á fi de fer felis y enriquí lo tronat poble espanyol. Si 's porta á cap, com se diu, tú te 'n pots aprofitar: digas que tú 't vols cambiar, y de mort vulga 't fer viu.

Res més m'ocurreix contarte: si acás passa algo important, miraré de tant en tant d'escriure 't alguna carta, y per avuy prou de bromas. Reb lo saludo afectuós y un abrás ben carinyós del teu constant amich.—Comas.

Post data: Avants de tancar-se la carta, t'haig de parlar d'alló que 'm vás recordar d'estirarse y arronsarse. Tú 'm preguntas de qué vé: hi buscat per tots cantons, y de las indagacions.

n'hi tret tot aixó: no ho sè. De lo que 't puch enterar es de lo del llas, que al fi era un parany molt mesquí que l'arcalde 's vá empescar. Deyan los municipals que alló era per cassar gossos: mes jo 't juro pe 'ls meus ossos qu'era 'sols per cassar rals. Y... prou. May en cementiris ningú ha est: tant ben servit; tot quant volias t'hi dit. Abur, donchs... y no t'estiris. —Per la copia literai.

C. GUMÁ.

Un periódich de Paris anuncia l'emissió de accions per explotar una mina de plata que s'ha descubert pels alrededores de Madrid.

¿Una mina de plata pels alrededores de Madrid? Imposible.

Los del ministeri d'Hisenda l'haurian descuberta ab l'olor y ja no quedaria plata ni per fer un ralet llis.

Un telégrama del célebre Carulla al cardenal Jacobini:

«Emmo. Jacobini.—Roma —Indignannos los últimos atentados y nos imponen altísimos deberes. Pidanos el Papa heroicos sacrificios. Siempre nos pedirá poco. Impetro su bendición.—CARULLA.»

Resposta del cardenal Jacobini al célebre Carulla:

«ROMA 20 (10.6).—José María Carulla.—Madrid.—El Padre Santo ha agradecido vivamente la filial manifestacion contenida en el parte telegráfico de usted, y con todo afecto le bendice.—EL CARDENAL JACOBINI.»

Que digan lo que vulgan los impíos: aquests dos telégramas valen una hostia.

En Carulla:—Demain sacrificis. Lo Papa:—Aquí vá la méva bendicció.

Lo públich:—Vaja, Sr. Carulla, ¿está content? Lo Papa l'ha declarat beneyt de primera classe.

Los dinástichs ja han tornat á menjar.

Ab l'excusa de inaugurar lo Cassino democrátich dinástich van atracarse de fiambres y de pastelillos.

¡Qué hi farém! Hasta ab los techs son simbólichs. Fiambres, ideas monárquicas: pastelillos, evolucions dinástichs.

En Moret vá dir que 'l nou partit no té programa ni pensament.

Y es veritat: per compte de progrema té menú. Per compte de pensament, té apetit.

Després vá compararse ab Napoleon primer. Ab poch se contenta 'l senyor Moret, perque un Napoleon val 19 rals no més. Y encare al Napoleon democrátich dinástich se l'hi veu lo llautó.

L'idea del partit, segons lo Sr. Moret, es com la paraula pronunciada á Galilea que vá redimir al género humá; com la frasse del cego que vá llibertar als grechs de la tirania; com la paraula de Pere l'Ermitá que vá llensar als pobies de Europa á la conquista del Sant Sepulcre.

Sempre ho havia cregut que aquest partit democrátich dinástich faria desgracias. ¡Aparteu las criaturas!...

A la inauguració del Cassino van assistirhi 300 bocas.

Entre ellas hi havia la del brigadier Borbon y Castellvi, cusi de D. Alfonso de Borbon, fill del infortunat infant D. Enrich, y ajudant de un altre D. Alfonso de Borbon.

Me refereixo al que anava per Catalunya en companyia de D.ª Blanca, durant l'última etzegallada carlista.

Lcs pobles de la montanya catalana l'han de coneixe per forsa: se diu Francisco y es aquell que feya d'actor cómich dintre de las partidas.

Lo nou partit se 'n vá endoyna, puig reuneix pèl seu prestigi la boyna y 'l gorro-frigi: lo gorro-frigi y la boyna.

Los conservadors dividian als espanyols en legals é ilegals.

Lo Sr. Camacho dintre dels pressupuestos estableix la contribució de la sal, y com que 's uns haurán de pagarla y 'ls altres no, resulta que 'ls espanyols quedan dividits també en dugas categorías: Espanyols salats y espanyols sosos.

Un periódich de Madrid dju que la democracia dinástich es una criaturada política.

«Es, diu, un juego de niños.» Lo Sr. Moret recordará las paraulas del Evangeli, y no deixarà de imaginarse á un Salvador del partit que diga: «Dejad que los niños se acerquen á mí»

Los projectes del Sr. Camacho rebaixant unas contribucions y augmentant las otras se fundan en un procediment senzillissim.

Vos fican la má á la butxaca esquerra, vos treuhen lo porta-monedas, y 'us donan paraula de que 'us lo posaran á la dreta.

¡Pero ay! Lo porta-monedas s'extravia pèl camí.

Ja han tornat los pelegrins de Jerusalem. Al trobarse al golfo de Lyon van passar un temporal y molts d'ells, que ja no las tenian totes, se confessavan, ab l'idea sens dupte de no envenenar als peixos ab una conciencia massa bruta.

Hi ha que advertir que la major part dels pelegrins son de la societat protectora dels animals..... y 's protegeixen mútuament.

Lo que 's vá passar al golfo de Lyon es molt natural. Considerin que aquellias ayguas son republicanas.

Un numismátich ensenya 'l seu monetari á un amich seu que vá molt errante.

—Miri, miri quina unsa d'or, diu lo colleccionista. Es de las més raras. D' aquestas no 'n corran.

L'amich del numismátich tot suspirant, respon: —Ni de las otras tampoch.

Un criat de una casa de senyors, un dia escombrant la sala troba un duro y 'l dona al seu amo.

—Quédate'l noy, l'hi diu aquest: quédate'l en premi de la téva honradés.

Alguns dias després l'amo 's vá trobar á faltar un magnífich anell ab un brillant, y al preguntar al criat si l'havia trobat, vá respondreli:

—Si, senyor, pero me 'l vaig quedar en premi de la méva honradés.

Una xicota jove, ballarina y que comensa á pendre picas está parlant ab una amiga seva de més edat y per lo tant més experimentada en la comedia del mon.

—¿Es estrany! diu aquella. Tots los meus amichs, tots los que 'm venen al darrera per ferme l'amor dona la casualitat que son casats. ¿Ahont aniran los solters?

Resposta de l'amich:

—¿Ahont vols que vajan criatura? á fer l'amor á las donas dels teus amichs.

Á LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Ca-ta-ri-na.
2. ID. 2.ª—Es-cu-dé.
3. TERS DE SÍLABAS.—
TE RE SA
RE JO LE
SA LE RO
4. MUDANSA.—Ball, Call, Tall, Gall.
5. GEROGLIFICH.—Dos caus petits escuran una casola gran.

Han endavinat totes las solucions los ciutadans Fart y Drogo, Q. Roig y Aniquileta: 4 Noys Maco y Xarillo; 3 Exbolea n.º 4; 2 Noys adroguers y 1 no més Zambomba y Picot de Abrera.

XARADAS.

I.

Sempre en primera de dos estich y de tres-prima ni no minut tinch, y tú no 'm miras y 'm dius total y que 't segueixo per l'invers quart.

DIPUTAT LO.

II.

Lo que 'm passa es dos-tercera; que no siga ben total no puch menjar may primera; del contrari ja 'm fá mal.

J. ESCOFET.

MUDANSA.

Un gran tot m'ha passat are que 'us dich qu' es com un cabás. En lo tot vaig adormirme ahir sentne cap al tart y ¡fills meus! al despertarme al primer tot que hi donat ensopego y caich á terra y tot lo tot m'hi pelat.

S. B. DE M. DE R.

TERS DE SÍLABAS.

.. ..

.. ..

.. ..

Omplir los pichs ab sílabas que llegidas horisontal y verticalment digan: 1.ª ratlla, un nom de dona; 2.ª lo que han de tenir los cómichs y 3.ª una variant dels criats.

H. LOLA D.

GEROGLIFICH.

L

I

F

T

A

T

A

T

A

T

A

T

A

T

A

T

AYMANTE.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d'insertarse 'ls ciutadans Q. Roig, Pau Sala, Francisco Flós, Zamameca, Un que brena, Cafe y puro Pa y Naps, Zalameo y Avi vell.

Las demes que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Pastetas, Angelina Validar-gent, J. N. Olesa de Mont-errat, Ros-inyol, A. S. y G. Raquefol, P. Savall, Simarco, Pau Frias, Nicodenus, Un empleat y Turrut dotz horas.

Ciutada F. Flós: La poesia está molt mal versificada.—Aguileta: Inserarem anagrama, rombo de paraulas y geroglífich.—Fart y Drogo: Idem lo seu geroglífich.—Peluquero: Necessitem una firma coneguda que garantiexi la noticia.—Pau Sala: Gracias per la noticia que 'ns dona: per l'A manach voldrism una poesia mes xispejant que las que 'ns envia.—P. Roma: Insertarem la mudansa.—B. F. Geida: Gracias per la noticia.—J. B. Barcelona: Ne parlarem en lo próxim número: la falta d'espay avuy no 'ns ho consent.—Entendederas: L'artícllet está be: pero deuria animarse ab una mica de sal.—Salabrenhs: Publicarem los epigramas.—Moreno: Las fabletas estan be.—Senfaina: No tot lo que se sab pot dirse: sino lo que pot probar-se. ¿No sab que diu lo ditxo? «Al qui diu la veritat lo penjan.»

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona. Imp. de LLUIS FASSO, Arcn del Teatre, 21 y 24

PROCEDIMENTS PROGRESSISTAS-DEMOCRÀTICHS.

L' un es amich de la bulla
Y vol tirar canonada,
L' altre 'l polvorí l' hi mulla
Y 'l país diu:—!Pastarada!